

Choco stond achter zijn favoriete tweebener en gluurde naar de tafel. Op het vrolijke tafelkleed stond allerlei eten voor de tweebeners, maar ook lekkers voor hem en zijn vrienden. Het water liep hem in de mond en hij begon zachtjes te smakken.

Lotte draaide zich om en trok Choco aan zijn oor. 'Jij ruikt zeker een heerlijke worteltjeslucht?'

'En een nog lekkerder appeltjeslucht,' hinkte hij tevreden.

Iedereen moest lachen. Bijna alle bewoners van de Bloemenhof zaten aan de lange tafel. Alleen Ole, Gravin en Berend stonden in de wei achter het huis te grazen. Gelukkig hadden Koekie en Choco net met Sara en Lotte een buitenrit gemaakt. Daarom mochten ze nu op het erf blijven.

Vanavond wilden de tweebeners weer eens

samen eten. Het was nog zulk lekker weer dat ze gezellig met elkaar konden kletsen en eten, had Maria gezegd.

Wat een supergoed idee! Choco likte zijn lippen al af.

Natuurlijk waren ook Bruno, Amelie en de drie dames kip meteen aan komen sluipen en fladderen zodra ze in de gaten kregen dat Maria met iets eetbaars naar

buiten kwam. Ze wisten immers dat er bij haar altijd per ongeluk iets van de tafel viel in de buurt van een bek of snavel. Daar kon het gemopper van Vrouw Veldman niets aan veranderen.

En ja hoor, ineens voelde Choco dat er een wortel tussen zijn tanden werd geschoven en ook zijn bonte vriendje had al iets gekregen.

Aan de andere kant van de tafel, waar Koekie de wacht hield, hoorde Choco namelijk hetzelfde gesmak als hij maakte.

‘Heeft iemand de krant van vandaag gelezen?’ vroeg Maria de anderen.

Iedereen schudde verbaasd het hoofd. Ook Choco.

‘Choco zegt nee!’ proestte Sara.

‘*Attenzione.*’ Haar tante wapperde met een briefje. ‘Als hij kon lezen, zou hij nu helemaal door het dolle heen zijn.’

‘Hoezo?’ vroegen Lotte en Sara in koor.

‘Choco lezen?’ kakelden de dames kip onder de tafel. ‘Daar is hij toch veel te dom voor.’

‘Precies,’ spon Amelie, en ze wierp Choco een hatelijke grijns toe.

Choco legde zijn oren plat. Zou hij zijn tanden eens in die kat zetten of liever onder de tafel duiken en die kippen de stuipen op het lijf jagen? Maar Lotte had zijn platte oren gezien en gaf hem een pets.

‘Wat staat er dan in?’ mompelde Oskar met zijn mond vol. Meteen kreeg hij een boze blik van Maria. Hij kreeg er een kleur van.

‘Lees maar voor, Maria,’ vond ook Vrouw Veldman. ‘Anders staan Choco en Koekie

morgen nog voor de school omdat ze willen leren lezen. Zo nieuwsgierig staan ze je aan te staren.'

Alweer proestten de tweebeners het uit.

Zaten ze hem soms uit te lachen? Choco stak zijn onderlip naar voren. 'Zullen we maar naar Berend gaan, in de wei?' bromde hij over de tafel naar Koekie.

Maar zijn vriend hoorde hem niet eens. Koekie hield zijn ogen gespannen op Maria gericht. Choco vroeg zich af wat voor bijzonders er nu op zo'n briefje kon staan. Hij ging veel liever wat grazen en een dutje doen. Hij wilde zich al omdraaien toen Maria begon voor te lezen:

'Dierentalent gezocht,' zei ze langzaam en duidelijk. 'Voor een tv-programma zoeken we huis- en boerderijdieren die iets bijzonders kunnen. Stuur ons zo snel mogelijk een foto en een korte beschrijving. Aan het eind van het programma kiezen de kijkers het grootste dierentalent. De winnaar krijgt een mooi geldbedrag. Wacht dus niet te lang. Misschien wordt uw lieveling binnenkort wel een tv-ster!'

Choco sloop om de tafel heen naar Bruno. 'Is het zo leuk om teevee-ster te zijn?'

Bruno, die Oskar goed in de gaten hield en vooral de kruimels die hij liet vallen, haalde zijn schouders op. 'Geen idee,' bromde hij.

Maria ging verder. 'Mamma mia! We moeten echt schrijven. We hebben immers een echte paardenster op de Bloemenhof.'

Lotte en Sara zetten grote ogen op en Oskar stopte met kauwen. Vrouw Veldman fronste haar wenkbrauwen.

Eén blik op Koekie vertelde Choco dat zijn vriend even verbaasd was als hij. Wie van hen zou dan een ster moeten zijn? Maar vooral: waarom wist alleen Maria ervan en alle anderen niet? De tweebeners aan tafel wisten in elk geval van niets. Maar toen schoot zijn hoofd omhoog. Natuurlijk: h j was de ster! Na Lotte was Maria immers zijn grootste fan. Hij loerde onder zijn kuif door naar zijn favoriete twee-bener. Grappig. Waarom was hij zelf niet op dat idee gekomen?

Maar zijn dromen werden wreed verstoord. 'Ole!' riep Vrouw Veldman, en ze klapte in

haar handen. 'Ole is onze ster. Zijn ras dreigt immers uit te sterven.'

OLE? Was de grote ruin een ster? Was dat niet eerder iets voor supershetty's?

Of was uitsterven

iets supersupers?

Choco trok zijn

mond al open

om te proteste-

ren, maar weer

was een twee-

bener sneller.

'Precies! *Bene!*' riep

Maria stralend. 'Ik doelde

op Ole. En als hij op tv komt,' ze trok een heel

plechtig gezicht en keek iedereen aan tafel een

voor een aan, 'dan wordt ook de Bloemenhof

beroemd.'

'Worden we beroemd? Tok?' Mevrouw

Geel kwam onder de tafel vandaan, gevolgd

door mevrouw Blauw en mevrouw Groen.

'Dat moeten we Gravin vertellen,' kakelde

mevrouw Groen. De drie dames waggelden

klapwiekend weg in de richting van de wei.

Als het aan Choco gelegen had, was Amelie er meteen achteraan gegaan. Maar de kat zat zich uitgebreid te likken en wachtte af wat Maria nog meer te vertellen had.

‘Wat is die teeveedinges eigenlijk, waar Ole straks in moet?’ vroeg Choco.

‘Geen idee,’ antwoordde Bruno. Hij zwaaide zijn kop naar links. ‘Misschien weet Amelie het.’

De poes, die naast Lotte op de bank zat, keek hun kant op. ‘Jullie pony’s weten ook echt helemaal niets.’ Ze gaapte alsof ze al dat gepraat, maar vooral die domme vierbeners heel saai vond. ‘Dat is een kastje. En als je op een knop drukt, zie je er tweebeners op die praten en rondlopen. Net als hier op de boerderij.’

Choco kreeg ogen als schoteltjes. ‘Een kast waar tweebeners in zitten? En Ole dan ook? Dat moet dan wel een reusachtige kast zijn!’

De kat blies naar Choco. ‘O, dommerd! De tweebeners zitten er niet echt in. Daarvoor is het kastje veel te klein. Ik weet ook niet hoe het kan dat je ze daarin ziet.’

